

1996, Hogeschool 's-Hertogenbosch, een heel avontuur voor een dorpsmeisje zoals ik. Ik sta voor het enorme gebouw aan de onderwijsboulevard en vraag me af hoe het de komende vier jaar zal zijn. Ik ben wel een beetje bang, de middelbare school was toch wel stukken kleiner, en daar was ik de oudste, nu weer de jongste. Komop, even diep zuchten en dan naar binnen ...

2000, diploma-uitreiking door de directie van de Hogeschool. Veel mensen in de zaal, meestal ouders en familieleden. Ook mijn trotse ouders zijn natuurlijk gekomen. Vier jaren zijn voorbij, het waren leuke, leerzame, spannende, avontuurlijke jaren. Veel mensen leren kennen, naar het buitenland geweest, vele vakken gevolgd, geleerd om zelfstandig te werken en te plannen, of in groepsverband projecten te leiden. Ja, het is nu voorbij, we gaan de wereld in, op zoek naar een baan, geld verdienen, zelfstandig gaan wonen. Ja, je beseft op dat moment nog niet dat het leven nu pas echt begint!

2012, Parijs, twaalf jaar later. Ik word gevraagd om mee te werken aan het jubileum boek van de Hogeschool, die intussen AVANS Hogeschool heet. Ik voel me vereerd, maar ook gefrustreerd, want wat zal ik schrijven? Heb ik wat interessants te vertellen? Nou ja, ik probeer het maar gewoon.

De studie Economisch-Linguïstisch aan de Hogeschool 's-Hertogenbosch had ik gekozen na mijn HAVO-examen. Samen met vriendinnen gingen we dit avontuur aan. Elke dag met de trein vanuit Boxtel, onze woonplaats, naar Den Bosch. In het begin wat onwennig, maar na een tijdje zelfverzekerd. Een brede studie met drie vreemde talen en vakken als Wiskunde, Economie, Communicatie, Recht en ook Informatiekunde.

Ik kan me een hoop dingen herinneren :

- de studielokalen op de laatste verdieping, waar we uren doorbrachten, officieel om te studeren, maar eigenlijk om gezellig te kletsen. Van die hokjes met glazen deuren... er waren er niet veel, dus het was boffen als je er eentje te pakken kon krijgen.

- de boekenbeurs in het begin van het studiejaar. Wat een ellende!! Tja, bol.com bestond toen nog niet. Op zoek naar de boeken die je nodig had en een leuk prijsje ervoor betalen. Gang in, gang uit, lokaal in, lokaal uit. En dan naar huis, met de trein, met die enorme stapel boeken !

- de computerlokalen, altijd bomvol en meestal moest je een computer delen met andere studenten. Internet bestond wel, maar werd nog maar weinig gebruikt toendertijd. Ik geloof zelfs dat ik heb leren surfen in een van deze lokalen! Tja, de tijden zijn ondertussen wel veranderd!

- een week studeren in Annecy (Frankrijk) tijdens het eerste jaar. Met de bus er naar toe, en dat was een eind! Ter plaatse werd je ontvangen door studenten of families. Ik werd uitgenodigd bij een familie in de bergen met drie kinderen. Ik voelde me echt heel alleen want ik praatte geen woord Frans en ook het eten was vreemd voor me. Ik kan me nog herinneren dat de heer des huize een thee voor me ging maken. Hij kwam terug met een enorme kom water en een zakje, ik wist niet wat ik daar mee moest en wachtte netjes op een mok of glas... dat natuurlijk nooit kwam! Hij luisterde graag naar grammofoonplaten van Edith Piaf, dat gaf een echt frans tintje aan mijn verblijf. Elke dag gingen we naar school om te leren en daarna hadden we uitjes of excursies. Aan het einde van de week voelde ik me een ervaring rijker en was ik blij dat ik dit had meegemaakt.

- de leraren, ik kan er niet een bedenken waar we niet mee op konden schieten. Ze waren allemaal aardig en deskundig natuurlijk, stonden open voor een praatje na de lessen of in hun persoonlijke kantoor. Enkele leraren zijn me bijgebleven : Meneer Houben, klascoördinator tijdens het eerste jaar. Mevrouw Goudeau, docent Frans en tot op de dag van vandaag een vriendin, Meneer O'Connor, leraar Engels, met zijn gekke lers accent, of meneer Smit, docent Spaans, altijd erg enthousiast, Meneer Warnaar, leraar Recht, hij kon zo gepassioneerd vertellen over zijn vak... tja, en zo kan ik nog wel uren doorgaan !

Maar ik moet toch eigenlijk wel toegeven dat ik mijn huidig leven te danken heb aan de Hogeschool. Tijdens mijn stage in Frankrijk in het derde jaar, heb ik mijn man leren kennen. Ik heb er daarna voor gekozen om ook mijn afstudeerstage in Frankrijk te doen. Daarna ben ik naar Frankrijk verhuisd, ben eerst bij een Spaanse bank gaan werken, en daarna bij een Private Bank van de ABN AMRO groep in Parijs. Ik ben nu 33 jaar en moeder van 3 Frans-Nederlandse kindjes en ik woon in een buitenwijk van Parijs. Ja, ik moet eerlijk zeggen dat ik dit allemaal te danken heb aan de Hogeschool.

Ook mijn beste vrienden heb ik leren kennen op de Hogeschool. Ondanks de grote afstand die ons dagelijks scheidt, hebben we vaak contact en proberen we elkaar steeds te zien tijdens elke vakantie in Nederland. We hebben een hechte band met elkaar, kennen elkaar goed, en weten wat we aan elkaar hebben. Dit hebben we gedeeltelijk opgebouwd tijdens onze studie en ik ben er trots op dat 12 jaar later, we nog steeds zulke goede vrienden mogen zijn.

Ja, de Hogeschool heeft zeker veel betekend voor mij. Het was een belangrijke fase in mijn leven, die ik nooit vergeten zal.

Kim GERARDIN SMITS

1996 – 2000

